

STUDIUL 10

Unitatea si refacerea relatiilor

Atat timp cat traим pe acest pamant avand in noi insine natura pacatoasa pana in momentul venirii Domnului Isus, cu toata siguranta ca vom avea dificultati in a ne relationa unii cu altii. De aceea scriitorii biblici si chiar Domnul Isus Hristos au spus ca noi crestinii, trebuie sa ne suportam unii pe altii, adica sa avem rabdare unii cu altii si de asemenea, trebuie sa cultivam unitatea in ciuda diferentelor noastre. Chiar daca avem aceleasi principii bazate pe Sfintele Scripturi, avem diferite perspective in a obseva viata, deoarece fiecare a fost educat de o forma diferita, cu obiceiuri si culturi diferite. Nu stiu daca ai auzit vreodata povestea unor oameni orbi care doreau sa afle cum arata un elefant. Asa ca au mers pe drumul pe care avea sa treaca elefantul si ghidul le-a spus ca elefantul era in fata lor. Orbii s-au napustit asupra lui, unul a pus mana pe un picior, altul pe o ureche, altul pe un colt, altul pe trup. Interesant este ca dupa aceea s-au reunit si au inceput sa vorbeasca. Cel care a pus mana pe picior a spus: elefantul este ca o coloana tare. Cel care a pus mana pe colt a zis: nu, elefantul este ca o lance ascutita. Cel care a pus mana pe ureche a spus: nu, elefantul este ca un evantai. Cel care a pus mana pe trup a spus: nu, elefantul este ca un zid enorm, un perete mare. Acum intrebarea este: cine are dreptate? Toti au dreptate. Doar ca pentru a avea o idee corecta despre elefant, trebuiau sa se adune toti si sa ajunga impreuna la o concluzie. Toti trebuiau sa spuna punctul lor de vedere pentru a ajunge sa aiba o definitie corecta a elefantului. Lectia care se desprinde de aici este ca toti avem dreptate din perspectiva noastra, dar cand ne unim si punem impreuna ideile noastre, atunci ajungem la o concluzie corecta. Doar ca, pentru ca acest lucru sa fie o realitate in viata bisericii, trebuie ca toti sa reflectam caracterul lui Hristos si nimeni nu ajunge la acest ideal intr-un moment. Cresterea in Hristos este un proces lung impreuna cu El.

Istoria bisericii ne arata ca si marii oameni ca Pavel si Barnaba au avut dificultati in a se relationa. In cazul acestor doi mari oameni ai evangheliei, cauza discordiei a fost Ioan Marcu. In prima calatorie misionara a lui Pavel, Ioan Marcu a mers cu el o perioada, dar dupa aceea a inceput sa-i fie frica in fata circumstantelor grele prin care treceau. In cea dea doua calatorie, Barnaba a vrut sa-i dea o alta sansa, dar Pavel a spus: nu, eu nu-l mai iau cu mine pe acest om. In viziunea lui Pavel, Ioan Marcu nu avea sa fie niciodata un bun misionar, pentru ca renuntase prima data. Barnaba credea in sa ca trebuia sa-i dea o a doua sansa. Discutia dintre Pavel si Barnaba a fost atat de mare, incat cei doi au trebuit sa se desparta si sa-si continue calatoria pe drumuri diferite. Timpul totusi a dat dreptate lui Barnaba. Ioan Marcu a profitat de urmatoarea sansa care i-a fost data si a devenit un evanghelist extraordinar. Ceea ce vreau sa subliniez aici este atitudinea lui Pavel. El a fost suficient de umil ca sa recunoasca ca a fost prea aspru cu tanarul Ioan Marcu. Mai tarziu Pavel a admis ca a gresit si spre sfarsit el spune ca Ioan Marcu ii este de folos pentru lucrare.

Astazi avem nevoie sa invatam aceasta lectie a lui Pavel, nimeni nu pierde niciodata daca recunoaste ca a gresit, iar faptul ca cineva a aparat un anume lucru nu inseamana ca nu poate sa-si schimbe parerea. Daca Dumnezeu ne arata ca anumite lucruri sunt diferite de ce sa nu fim umili si sa acceptam? Cel mai rau lucru care i se poate intampla unui crestin, este sa nu vrea sa-si recunoasca gresala in ciuda tuturor dovezilor. Orgoliul este cel mai grav pacat care exista in biserică, dar de cele mai multe ori nici nu-i dam importanta.

Partea a doua. Aici vedem situatia lui Filimon, un bun prezbiter si Onisim, un sclav care a fugit de la el la Roma. In acele timpuri Roma era o mare metropola, acel fel de oras unde nimeni nu cunoaste pe nimeni si unde este usor sa te ascunzi. In Roma Onisim a fost internitat si acolo a cunoscut pe Pavel. Pavel ii spune „, copilul meu pe care l-am nascut in lanturile mele”. Mai mult ca sigur ca in timp ce vorbea cu Onisim, Pavel si-a dat seama ca il cunostea pe Filimon, stapanul lui

Onisim si ii scrie o scrisoare prietenului sau. Cel care avea sa duca scrisoarea avea sa fie chiar Onisim. Pavel ii spune sclavului ca fuga continua nu este o solutie buna, ca trebuie sa se intoarca si sa repare ce trebuia reparat. Iar lui Filimon ii sugereaza sa accepte pe Onisim, nu ca pe un sclav ci ca pe un fiu si un frate. Cu alte cuvinte nu este bine ca un crestin sa traiasca in spiritul relatiilor rupte. Evanghelia in care credem si pe care o predicam este o Evanghelia a impacarii, nu a discordiei si a separarii. Suntem oameni si ne luptam cu un caracter deformat de pacat, dar am acceptat pe Isus ca mantuitor si El vine acum, nu numai pentru a schimba conceptele ci si pentru a transforma viata noastra. Pe mine ma impresioneaza ce-i scrie Pavel lui Filimon. Sa citim Filimon 4,5:

„Multumesc totdeauna Dumnezeuului meu, ori de cate ori imi aduc aminte de tine in rugaciunile mele, pentru ca am auzit despre credinta pe care o ai in Domnul Isus si dragostea fata de toti sfintii”.

Pavel il trimite inapoi pe Onisim pentru ca a auzit de dragostea si de credinta lui Filimon. Acea dragoste si acea credinta, este in primul rand pentru Dumnezeu si dupa aceea pentru sfinti, adica celelalte persoane. Nimeni nu poate spune ca iubeste pe Dumnezeu daca nu invata sa convietuiasca cu ceilalti oameni. In crestinism nu exista relatii rupte. Acum, aceasta declaratie are doua fatete. Sa ai relatii bune cu oamenii, nu inseamna in mod obligatoriu sa stai la aceiasi masa cu o persoana care ti-a facut rau. Increderea este o comoara care se pierde intr-un moment si ia mult timp pentru a fi recastigata. Avem doua exemple: Adam si iesirea din gradina Eden. A iertat Dumnezeu pe Adam? Bineinteles, dar Adam a trebuit sa plece din gradina. Un alt exemplu este Avraam si despartirea lui de Ismael. A iertat Avraam pe Ismael? Bineinteles, dar el a trebuit sa plece. Acest lucru nu este foarte bine inteles. Faptul ca relatiile se refac, nu inseamna ca vei avea incredere instantaneu in persoana care ti-a facut rau si ti-a spus prin atitudinea ei ca nu este o persoana demna de incredere. Nu-i vei inchide usa, vei restabili relatia dar, trebuie timp pentru acest lucru si pentru ca acea persoana sa iti demonstreze ca s-a schimbat. Usa este deschisa pentru acea persoana ca sa stie ca va primi dragostea si ajutorul spiritual de care are nevoie dar aceasta nu inseamna ca il vei lua la masa ta si-l vei primi in casa ta.

Partea a treia. Aici vedem ca Dumnezeu, in marea Lui intelepciune, ne-a creat pe toti incompleti intr-un fel, daca putem spune asa. De ce? Ca impreuna sa putem invata sa traim in unitate, si mai mult decat atat, ca sa avem nevoie sa traim in unitate. De aceea Dumnezeu ne-a dat daruri diferite. Pavel spune in 1Corinteni 12:12,13:

„Caci dupa cum trupul este unul si are mai multe madulare, si dupa cum toate madularele trupului, macar ca sunt mai multe sunt un singur trup, tot asa este si Hristos. Noi toti in adevar, am fost botezati de un singur Duh ca sa alcatuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; si toti am fost adaptati dintr-un singur Duh”.

In aceste text Pavel vorbeste de iudei si neamuri, de sclavi si oameni liberi si spune ca suntem una in Hristos. In capitolul 12 din Corinteni, Pavel vorbeste de diversitatea in daruri. Dumnezeu a dat oamnilor daruri diferite ca sa invatam sa depindem unul de celalalt. Pavel se gandeste si intreaba: ce s-ar intampla cu corpul daca am fi toti ochi? Sau daca am fi toti picioare? Ar fi imposibil. Un corp are nevoie de ochi, maini, picioare, etc.... Fiecare este diferit dar suntem toti un singur trup. In teorie acest lucru este frumos, dar in practica? Pot eu sa convietuiesc cu cel care nu gandeste la fel ca mine? Putem sa traim in unitate in ciuda diferentelor pe care le are fiecare? Aceasta este o provocare pentru poporul lui Dumnezeu. Aceasta unitate nu trebuie sa ramana doar la nivel de teorie ci sa fie o experienta frumoasa in viata practica.

Partea a patra. Aici vom vorbi de iertare si vom citi Romani 5: 8-11:

Dar Dumnezeu isi arata dragostea fata de noi prin faptul ca, pe cand eram noi inca pacatosi, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atat mai mult acum, cand suntem socotiti neprihaniti prin sangele Lui, vom fi mantuiti prin El de mania lui Dumnezeu. Caci daca atunci cand eram vrasmasi, am fost impacati cu Dumnezeu prin moartea Fiului Sau, cu mult mai mult acum cand suntem impacati cu El, vom fi manatuiti prin viata Lui. Si nu numai atat, dar ne si bucuram in Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos prin care am capatat impacarea”.

Primul principiu: iertarea nu este numai pentru acel ce-ti cere iertare ci si pentru cel ce nu o face. Iertare inseamna impacare. Pe cand eram noi departe de Dumnezeu, Hristos a murit pentru

noi. De ce? Ca sa ne ierte, ca sa plateasca pretul pacatelor noastre si nu numai atat ci si ca sa ne impace cu Tatal. Acum noi trebuie sa invatam sa iertam pe cel care ne-a facut rau si sa ne impacam cu el chiar daca acea persoana nu a recunoscut ca a gresit. Pentru ca acest lucru sa se poata intampla, trebuie sa avem acarakterul lui Isus Hristos in viata noastra. Cand Domnul Isus a spus predica de pe munte, una dintre porunci a fost: iertati pe dusmanii vostrii! Este usor de spus, dar la Calvar, inainte de a fi rastignit, Isus s-a rugat la Tatal si a zis: „Tata, iarta-i caci nu stiu ce fac!” Pe muntele fericirilor, El a predicat teoria frumoasa a iubirii si a iertarii. La Calvar, a trait experienta dura si dificila a iertarii. Domnul Isus nu a ramas doar la teorie, ci a iertat El Insusi. Acesta este un drum lung care se numeste drumul sfintirii. In fiecare zi crestem si invatam. In primul rand, invatam ca suntem iubiti si iertati de Dumnezeu. Sti ca persoanele cu cea mai mare dificultate pentru a ierta sunt acelea care nu inteleg ca Dumnezeu iarta? In alta ordine de idei, trebuie sa intelegi ca iertarea aduce mai mult beneficiu celui care iarta decat celui iertat. Daca cineva te-a ofensat si nu-si da seama ca a facut-o, isi traieste viata linistit si tu cel ofensat traiesti in suferinta, cu inima plina de resentimente si aceste sentimente negative sunt ca acidul, distrug totul. Asa ca atunci cand tu ierti, nu-i faci o favoare celui alt, iti faci o favoare tie insuti deoarece, cand scoti veninul din inima, in locul lui va intra pacea, inveti sa traiesti in pace cu oamenii si cu Dumnezeu. Pe de alta parte traiesti Evanghelia iertarii si impacarii.

Ajungem la sfarsitul acestui studiu vorbind de restaurare si unitate. Cum se procedeaza cand cineva face ceva care nu trebuie facut, cand cineva pacatuieste impotriva bisericii, impotriva ta, impotriva lui Dumnezeu? Care trebuie sa fie atitudinea crestinului? Sa citim Matei 18:15-17 :

„Daca fratele tau a pacatuit impotriva ta, du-te si mustra-l intre tine si el singur. Daca te asculta ai castigat pe fratele tau. Dar daca nu te asculta, mai ia cu tine unul sau doi inisi, pentru ca orice vorba sa fie sprijinita pe marturia a unul sau doi martori. Daca nu vrea sa asculte de ei, supune-l bisericii; si daca nu vrea sa asculte nici de biserica, sa fie pentru tine ca un pagan si ca un vames”.

Atunci cand fratele tau pacatuieste impotriva ta ce trebuie sa faci tu? Sa te duci si sa-i spui lui, nu sa spui altora. Primul pas este sa incerci sa rezolvi problema cu fratele sau persoana care ti-a gresit. Vorbeste cu acea persoana, pentru ca este posibil ca sa-si schimbe atitudinea si sa-si ceara iertare, iar tu ai facut ceea ce Dumnezeu astepta de la tine. Dumnezeu nu vrea ca tu, atunci cand vezi ceva rau, sa te duci sa spui tuturor. Ce se intampla totusi daca persoana nu te asculta? Daca respectivul neaga sau insista in pacatul lui, cauta unul sau doi frati si vorbeste cu el. Daca nu asculta de acesti frati si mai tarziu nici de biserica, atunci acea persoana nu mai poate face parte din trup. Este atat de usor sa traiesti in unitate! Atunci cand vezi pe cineva ca a gresit impotriva ta du-te si vorbeste cu acea persoana. Tu trebuie sa reflectezi caracterul lui Isus Hristos. Aceasta nu este o datorie pe care trebuie sa o indeplinesti, nu este o porunca, nu este o norma, ci este o atitudine normala a unei inimi transformate de Isus Hristos. Eu intotdeauna spun ca originea tuturor lucrurilor este caracterul nostru. La nceput, omul avea un caracter frumos, dar pacatul l-a distrus. Si ce face Evanghelia? Ne ajuta sa mergem pe drumul de intoarcere catre asemanarea cu Tatal, este o viata de batalii castigate zilnic, o viata de dependenta, de rugaciune, de marturie, de studiu al Cuvantului lui Dumnezeu. Doar prin aceasta disciplina, caracterul lui Hristos va incepe sa se vada in viata ta.

Relatii rupte, nu acesta este planul lui Dumnezeu pentru poporul Sau. Trebuie sa refacem relatiile rupte si s-o facem cu dragoste, cu siguranta ca Hristos vrea sa ia cu Sine un popor si sa-l duca in imparatia cerurilor.

Dumnezeu sa te binecuvinteze!

Traducerea si Tehnoredactarea: Maria Badea
www.7adventist.com/studiu/lectiuneazs@yahoo.com